

ли отъ пръвъ разрядъ. Не успоряха че ги вѣмало на онзи свѣтъ; но като живѣяха подъ правителството, което вършаше всичко бѣж па бѣрза, Сливенци сами привикнаха да се трулятъ не повече отъ колкото е нужно за изслужване заплатата, за да би могли да се наслаждаватъ съ спокойствие, и да отлагатъ отъ день - на - день каквато и да било работа, освѣнтъ ѣдението, пиянието и съвѣтъ, и мисляха че дяволитѣ сжко сж се омързѣли и за това, слѣдъ основателно разгледѣние, убѣдиха се, че нещастieto се е случило не отъ дяволитѣ, и всички едногласно утвърждаваха че за него сж виновати комитетитѣ. — Недавно мютесарифина отъ Шуменъ телеграфира че елинъ овчаръ отъ сегашниятъ Ескъ — Стамбулъ, стародавниятъ Прѣславъ, узналъ че въ Котленскитѣ Балкани Москва направила фабрика за топове и лѣе тамъ такива топове, каквито свѣта още не е видѣлъ, че тамъ правяли барутъ, коршуми, и всѣкакъвъ родъ оружие, че старата Москва испратила тамъ цѣла скория работница. Мушира не поиска да се удостовѣри съ своитѣ очи въ истинността на донесението; той чувствуваше такова отвращение къмъ това плашило, што му ставаше лошо при едното помислюване за него; а пакъ какво ще бжде да се търси по диритѣ, да се види живо на явт? това е смъртъ, по-лошо отъ смъртъ. Затова мютесарифина извѣсти за това по телеграфа ферика. Тойзи маловѣрникъ търсяше не подъ земята а надъ земята, и нищо не намѣри, а Москва се извъртна както си знае, надума се съ комитетитѣ и някава санджака съ такава бѣда. Това рѣшиха и захванаха да държатъ басъ, като какъ ще трѣбва да се расплащатъ за нанесената загуба, по обичайтъ ли, по устава ли или по таняимата.

Упоритийтъ мютесарифинъ, безъ да губи надѣжда, както прилича на администраторъ, съ това само не се задоволи. Той сутрина и вечеръ изливаше въ Балкана да опитва не му ли шепне вѣтъра истинска вѣстъ, нѣма ли да му прокука кукувицата, нѣма ли да му покажатъ гарванитѣ гдѣ е заровено нагребеното. Той, като единъ астрологъ или персидски поетъ, искаше да разузнае и